

Grégoire Delacourt

DE LIJST

VAN AL

MIJN

WENSEN

Joycelyne wint de lotto en stelt een lijst op
van al haar wensen en verlangens...

Over het boek

Jocelyne wilde styliste worden in Parijs, een wespentaille hebben en trouwen met de prins op het witte paard. Ondertussen is ze 46 en heeft ze een furnituurenwinkeltje in Arras; de kilo's van haar laatste zwangerschap is ze nooit kwijtgeraakt en ze is getrouwd met Jocelyn, die in de fabriek van Häagen-Dasz werkt.

Op een dag verandert alles: Jocelyne wint 18 miljoen euro in de lotto.

Wat zal ze doen met het geld dat haar leven voor altijd kan veranderen? Ze besluit om er met niemand over te praten, zelfs niet met haar man, en een lijst te maken van al haar wensen...

Over de auteur

Grégoire Delacourt (1960) heeft een eigen reclamebureau. Zijn eerste roman *l'Écrivain de la famille* werd bekroond met de Prix Marcel Pagnol en de Prix Rive Gauche. *De lijst van al mijn wensen* verschijnt in twintig landen in vertaling en wordt verfilmd.

De pers over *De lijst van al mijn wensen*

'Het vertederende verhaal van een echtpaar dat schommelt tussen dromen en verlangens.'

– *Psychologies*

'Delacourt vertelt in dit mooie boek over het geluk, dat tegenwoordig zo moeilijk te vinden is in de drukte en het lawaai van de consumptiemaatschappij.'

– *L'Indépendant*

'Een licht en vermakelijk boek, maar het heeft ook diepgang, is filosofisch en raakt aan onze normen en waarden.'

– *L'Echo Républicain*

GRÉGOIRE DELACOURT

De lijst van al mijn wensen

Vertaald uit het Frans door
Marga Blankestijn

ORLANDO
uitgevers

© 2012 Grégoire Delacourt

Nederlandse vertaling © 2013 Orlando uitgevers,
een onderdeel van De Arbeiderspers|A.W. Bruna
Uitgevers, Utrecht

Vertaald uit het Frans door Marga Blankestijn

Oorspronkelijke titel *La liste de mes envies*

Oorspronkelijke uitgever Éditions Jean-Claude Lattès,
Frankrijk

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Foto omslag © Tina Lee Studio/Getty Images

Foto auteur © D.R. Lattès

Typografie Pre Press Media Groep, Zeist

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 90 229 6006 6

NUR 302

www.orlandouitgevers.nl

www.leescluborlando.nl

Iedereen liegt zichzelf voor.

Zo weet ik bijvoorbeeld best dat ik niet mooi ben. Ik heb niet van die blauwe ogen waarin mannen zich graag spiegelen, waarin ze willen verdrinken om weer opgedoken en gered te worden. Ik heb niet de ideale maten van een fotomodel: ik ben weelderig, zeg maar mollig van vorm. Zo'n vorm die anderhalve plaats inneemt. Ik heb zo'n lichaam waar de armen van een gemiddelde man net niet helemaal omheen reiken. Ik heb niet de gratie van vrouwen tegen wie lange zinnen worden gepreveld, met zuchten als leestekens, nee. Ik roep eerder korte zinnen in gedachten. Het abrupte aforisme. Het gebeente van de lust, zonder het zwoerd, zonder het zachte vetrandje.

Dat weet ik allemaal best.

En toch gebeurt het wel dat ik, voordat Jo thuiskomt,

boven in onze slaapkamer voor de spiegel van de klerenkast ga staan. Ik moet hem er nog aan herinneren dat hij die kast aan de muur bevestigt, voordat ik er een dezer dagen tijdens mijn *bespiegelingen* door verpletterd word.

Dan sluit ik mijn ogen en kleed me langzaam uit, zoals niemand me ooit heeft uitgetkleed. Elke keer krijg ik het een beetje koud en ril ik even. Als ik helemaal naakt ben, wacht ik nog even voordat ik mijn ogen opendoe. Ik geniet. Ik mijmer. Ik droom. Ik zie weer de aandoenlijke, hunkerende lichamen voor me in de kunstboeken vol schilderijen die vroeger thuis in de kast stonden; later, de grovere lichamen uit de blaadjes.

Dan doe ik langzaam mijn ogen open, in slow motion.

Ik kijk naar mijn lijf, mijn donkere ogen, mijn kleine borsten, mijn zwembandje, mijn donkere bos schaamhaar en ik vind mezelf mooi en ik zweer je dat ik op dat moment mooi ben, een schoonheid zelfs.

Die schoonheid maakt me intens gelukkig. En verschrikkelijk sterk.

Hij zorgt dat ik de lelijke dingen vergeet. De furniturewinkel, die een beetje saai is. Het gebabbel en de lotto van Danièle en Françoise, de tweelingzussen die de kapperszaak Coiff'Esthétique ernaast runnen. De schoonheid zorgt dat ik de onveranderlijke dingen vergeet. Zoals een leven zonder verhalen. Zoals deze akelige stad, zonder vliegveld; deze grijze stad waaraan je niet kunt ontsnappen en waar nooit iemand komt, geen hartendief, geen witte ridder op een wit paard.

Arras. Tweeënveertigduizend inwoners, vier hypermarkten, elf supermarkten, vier fastfoodrestaurants, een paar middeleeuwse straten, een gedenktegels in de Rue du Miroir-de-Venise die voorbijgangers en vergeetallen eraan herinnert dat hier op 24 juli 1775 de roemruchte Eugène-François Vidocq werd geboren. En mijn furniturewinkel.

Zo naakt en zo mooi in de spiegel lijkt het alsof ik alleen maar met mijn armen hoeft te fladderen om licht en gracieus weg te vliegen. Om mijn lichaam bij al die andere te voegen in de kunstboeken in het huis van mijn jeugd. Daar zou het net zo mooi zijn als zij, voor altijd.

Maar dat durf ik nooit.

Het geluid van Jo, beneden, verrast me elke keer. Een ladder in de zwoele zijde van mijn droom. Ik kleeft me haastig weer aan. Schaduwen verbergen de parelglans van mijn huid. Ik ken die zeldzame schoonheid onder mijn kleren. Maar Jo ziet het nooit.

Eén keer heeft hij me gezegd dat ik mooi was. Het is meer dan twintig jaar geleden en ik was net in de twintig. Ik droeg mooie kleren, een blauwe jurk, een gouden riempje, een outfit met het air van een Dior, en hij wilde met me naar bed. Zijn compliment won het van mijn mooie kleren.

Zie je, iedereen liegt zichzelf voor.

Omdat de liefde niet opgewassen is tegen de waarheid.

Jo, dat is Jocelyn. Al eenentwintig jaar mijn echtgenoot.

Hij lijkt op Venantino Venantini, die knapperd die Mickey de stotteraar speelde in *De eend en de Cadillac*, en Pistolen Pascal in *Les Tontons flingueurs*. Wilskrachtige kaaklijn, donkere blik, Italiaans accent om bij weg te zwijmelen, zon, gebronsde huid, een koerende klank in zijn stem waar zelfs de kippen nog kippenvet van zouden krijgen. Behalve dat mijn Jocelyno Jocelyni tien kilo te zwaar is en praat met een accent waar geen dame van zal duizelen.

Sinds de opening van de fabriek in 1990 werkt hij bij Häagen-Dazs. Hij verdient vierentwintighonderd euro in de maand. Hij droomt van een flatscreentelevisie ter vervanging van onze oude Radiola. Van een Porsche Cayenne. Van een open haard in de woonkamer. Van de complete collectie James Bond-films op dvd. Van een

Seiko-horloge met stopwatch. En van een vrouw die mooier en jonger is dan ik, maar dat zegt hij niet tegen mij.

We hebben twee kinderen. Eigenlijk drie. Een jongen, een meisje en een dode.

Romain werd verwekt op de avond dat Jo me vertelde dat hij me mooi vond en me door die leugen mijn hoofd, mijn kleren en mijn maagdelijkheid deed verliezen. Er was een kans van één op duizenden dat ik meteen de eerste keer zwanger zou raken, en ik won. Twee jaar later kwam Nadine en sindsdien heb ik eigenlijk nooit meer mijn ideale gewicht teruggekregen. Ik ben dik gebleven, een soort lege zwangere vrouw, een ballon vol niets.

Een luchtbel.

Jo vond me niet meer mooi, hij raakte me niet meer aan. 's Avonds hing hij voor de Radiola de ijsjes te eten die hij van de fabriek meekreeg, en later dronk hij flesjes 33 Export. En ik raakte eraan gewend om alleen in slaap te vallen.

Op een nacht maakte hij me wakker. Hij was stijf. Hij was dronken, hij huilde. Dus die nacht heb ik hem in me genomen en die nacht is Nadège in mijn buik geglipt en verdronken in mijn vlees en mijn verdriet. Toen ze eruit kwam, acht maanden later, was ze blauw. Haar hart was stilgevallen. Maar ze had prachtige nageltjes, heel lange wimpers, en ik weet zeker dat ze heel mooi was, al heb ik de kleur van haar ogen nooit gezien.

Op de dag van Nadèges geboorte, die tegelijk haar

sterfdag was, hield Jo op met bier drinken. Hij gooide dingen kapot in onze keuken. Hij schreeuwde. Hij brulde dat het leven weerzinwekkend was, dat het leven een hoer was, een stinkende hoer van een hoer. Hij sloeg met zijn vuisten op zijn borst, op zijn voorhoofd, op zijn hart en op de muren. Hij zei dat het leven te kort was. Dat het onrechtvaardig was. Dat je ervan moet genieten godverdomme, want er is geen tijd. Mijn kindje, voegde hij eraan toe, over Nadège, mijn kleine meisje, waar ben je? Waar ben je nou, mijn liefde? Romain en Nadine glipten angstig hun kamers in en vanaf die dag droomt Jo van mooie dingen die het leven lieflijker maken en de pijn minder fel. Van een flatscreen. Een Porsche Cayenne. James Bond. En een mooie vrouw. Hij had verdriet.

Mij hebben mijn ouders Jocelyne gedoopt.

Er was een kans van één op miljoenen dat ik met een Jocelyn zou trouwen, en ik moest zo nodig winnen. Jocelyn en Jocelyne. Martin en Martine. Louis en Louise. Laurent en Laurence. Raphaël en Raphaëlle. Paul en Paule. Michel, Michèle. Een kans van één op miljoenen.

En ik won.

In het jaar dat ik met Jo trouwde, nam ik de furnitu-
renwinkel over.

Ik werkte er al twee jaar toen de eigenaresse een
knoop inslikte, waar ze op had gebeten om zich ervan te
verzekeren dat hij echt van ivoor was. De knoop gleed
over de natte tong, schoot het strottenhoofd in, bescha-
digde een spiertje in de *cricothyroidea* en kwam in de
aorta terecht; mevrouw Pillard hoorde zichzelf dus niet
stikken, en ik trouwens ook niet, want de knoop had
alles verstoep.

Ik werd gewaarschuwd door het geluid van de val.

Bij die val sleepte het lichaam dozen vol knopen mee;
er rolden achtduizend knopen door het kleine winkeltje
en dat was het eerste waar ik aan dacht toen ik het dra-
ma ontdekte: hoeveel dagen en nachten ik op mijn
knieën zou moeten liggen om die achtduizend knopen

te sorteren, in stapeltjes fantasieknoppen, metalen knoppen, haute-coutureknoppen, kinderknoppen, houten knoppen en zo verder.

De geadopteerde zoon van mevrouw Pillard kwam voor de begrafenis uit Marseille en bood me de winkel ter overname aan; de bank ging akkoord en op 12 maart 1990 kwam er een fijschilder JO'S FOURNITUREN, VOORHEEN MAISON PILLARD op de gevel en op de deur van het winkeltje zetten. Jo was trots. Jo's Fournituren, zei hij en zette een hoge borst op, alsof hij een medaille had gewonnen, Jo, Jo dat ben ik, dat is mijn naam!

Ik keek naar hem en ik vond hem knap en ik prees mezelf gelukkig met zo'n man.

Dat eerste huwelijksjaar was prachtig. De furnituurenwinkel. De nieuwe baan van Jo op de fabriek. En de aanstaande geboorte van Romain.

Maar tot nog toe heeft de furnituurenwinkel het nooit bijzonder goed gedaan. Ik moet concurreren met vier hypermarkten en elf supermarkten, met de misdadige prijzen van de furnituurenhandelaar op de zaterdagmarkt, met de crisis waarvan de mensen angstig en boosaardig worden en met de luiheid van de vrouwen van Arras, die de voorkeur geven aan het gemak van kant-en-klaar boven de creativiteit van handgemaakt.

In september krijg ik bestellingen voor geweven naamlintjes om op te naaien of op te strijken, een paar ritsen, wat naalden en draad als ze de kleren van vorig jaar willen repareren in plaats van nieuwe te kopen.

Met de kerst zijn het patronen voor verkleedkleden. De prinses verkoopt nog altijd het beste, gevolgd door de aardbei en de pompoen. Bij de jongens doet de piraat het goed, en vorig jaar was de sumoworstelaar helemaal in.

Dan blijft het tot het voorjaar rustig. Ik verkoop een paar naaidozen, twee of drie naaimachines en stof per meter. In afwachting van een wonder brei ik. Mijn modellen verkopen aardig. Vooral de trappelzakken voor pasgeboren baby's, de sjaals en de truitjes van gehaakt katoen.

Tussen twaalf en twee uur sluit ik de winkel en ga ik alleen thuis lunchen. Soms, als het mooi weer is, eet ik weleens met Danièle en Françoise een tosti op een terras, bij L'Estaminet of bij Café Leffe, op de Place des Héros.

Ze zijn mooi, de tweelingzusjes. Ik weet best dat ze zich van mij bedienen om hun smalle taille, hun lange benen, hun verrukkelijk schichtige, heldere hertenogen beter te laten uitkomen. Ze glimlachen naar mannen die alleen of met zijn tweeën lunchen, ze koketteren, ze koeren soms. Met hun lichaam versturen ze berichten, hun zuchtjes zijn flessen in zee, en soms raapt een man er eentje op en wisselt hem in voor een kopje koffie, een gefluisterde belofte, een teleurstelling... mannen hebben zo weinig fantasie. Dan is het alweer tijd om onze winkels te openen. En altijd komen op dat moment, op de terugweg, onze leugens weer boven. Ik heb zo genoeg van deze stad, ik heb het gevoel dat ik in een geschiede-

nisboek woon, ach ik stik, zegt Danièle, over een jaar ben ik hier weg, naar de zon, ik laat mijn borsten doen. ‘Als ik geld had,’ neemt Françoise het stokje over, ‘liet ik de boel de boel, zomaar, van de ene dag op de andere. En jij, Jo?’

Ik zou mooi en slank zijn en niemand zou me meer voorliegen, zelfs ik niet. Maar ik geef geen antwoord, ik glimlach de mooie tweeling alleen maar toe. Ik lieg.

Als we geen klanten hebben, bieden ze me altijd een manicure aan of een föhncoupe of een masker of een praatje, zoals zij dat noemen. Op mijn beurt brei ik voor hen baretten of handschoenen, die ze nooit dragen. Dankzij de tweeling ben ik weliswaar rond, maar goed verzorgd en gemanicurd, en op de hoogte van de avontuurtjes van Jan en alleman, van de problemen van Denise van La Maison du Tablier met die bedrieglijke Genièvre van Loos met haar 49 procent alcohol, van de naaister bij Charlet-Fournie die twintig kilo is aangekomen sinds haar man het zo te pakken heeft van die leerling-kapper bij Jean-Jac, en we hebben alle drie het idee dat wij de drie belangrijkste mensen van de hele wereld zijn.

Nou ja, van Arras.

Van de straat, in elk geval.

Ik ben zevenenveertig jaar oud.

Onze kinderen zijn de deur uit. Romain zit als tweedejaars op een handelsschool in Grenoble. Nadine is in Engeland, waar ze op kinderen past en videofilms maakt. Een van haar films is vertoond op een festival en heeft een prijs gewonnen, en sindsdien zijn wij haar kwijt.

We hebben haar voor het laatst gezien met kerst.

Toen haar vader haar vroeg wat ze deed, haalde ze een cameraatje uit haar tas en sloot dat aan op de Radio-la. Nadine houdt niet van woorden. Sinds ze is gaan praten, praat ze al heel weinig. Ze heeft bijvoorbeeld nooit mama, ik heb honger gezegd. Dan stond ze op en pakte iets te eten. Nooit zei ze: wil je mijn gedicht, mijn les, mijn tafels overhoren. Ze hield haar woorden binnen, alsof ze zeldzaam waren. Wij verbogen de stilte, zij en ik, met blikken, gebaren en zuchten in plaats van een

onderwerp, een gezegde of een meewerkend voorwerp.

Op het scherm verschenen zwart-witbeelden van treinen, rails, wissels; in het begin was het heel traag, toen ging alles geleidelijk sneller; de beelden overlaptten elkaar, het ritme werd betoverend, fascinerend. Jo stond op om een alcoholvrij biertje te halen uit de koelkast, ik kon mijn ogen niet van het scherm losmaken, mijn hand pakte die van mijn dochter, *onderwerp*, schokgolven trokken door mijn lichaam, *gezegde*, Nadine glimlachte, *meewerkend voorwerp*. Jo gaapte. Ik huilde.

Toen de film afgelopen was, zei Jo dat het in kleur, met geluid en op een flatscreen helemaal geen gekke film zou zijn, meisje, en ik zei dankjewel, dankjewel Nadine, ik weet niet wat je hebt willen zeggen met je film, maar ik heb *oprecht* iets gevoeld. Ze haalde het cameraatje uit de Radiola en keek me aan en fluisterde: ik heb de *Boléro* van Ravel in beelden geschreven, mama, zodat dove mensen hem kunnen horen.

Toen heb ik mijn dochter dicht tegen me aan geklemd, tegen mijn weke vlees, en mijn tranen laten vloeien omdat ik, ook al begreep ik niet alles, vermoedde dat zij in een wereld zonder leugens leefde.

In dat moment van verbondenheid was ik een overgelukkige moeder.

Romain kwam later, toen het al tijd was voor taart en cadeau. Hij had een *meisje* aan zijn arm. Hij dronk een Tourtel met zijn vader en deed er moeilijk over: ezelinenzeik, dit spul, zei hij, en Jo bracht hem tot zwijgen

met een gemeen welja, vraag maar aan Nadège wat slecht bier vermag, zij zal het je wel vertellen, rotjoch dat je er bent, lelijk rotjoch. Op dat moment gaapte het *meisje* en was de kerst bedorven. Nadine nam geen afscheid, ze verdween in de kou, vervluchtigde als nevel. Romain maakte de taart op; hij veegde zijn lippen af met de rug van zijn hand, likte zijn vingers af en ik betwijfelde het nut van al die jaren waarin ik hem had geleerd zich te gedragen, zijn ellebogen niet op tafel te zetten, dankjewel te zeggen – al die leugens. Voordat hij ook vertrok, liet hij ons weten dat hij met zijn studie ging stoppen om als ober te gaan werken met het *meisje* in het Palais Breton, een pannenkoekenhuis in Uriage, een kuuroord op tien minuten rijden van Grenoble. Ik keek naar mijn Jo, smeekte hem met mijn ogen, zeg iets, doe iets, houd hem tegen, maar hij maakte slechts een proostend gebaar met zijn fles naar onze zoon, zoals mannen soms doen in Amerikaanse films; hij wenste hem veel geluk en dat was alles.

Ja. Ik ben zevenenveertig.

Onze kinderen hebben hun eigen leven. Jo heeft me nog niet verlaten voor iemand die jonger, slanker, mooier is. Hij maakt lange uren op de fabriek; vorige maand heeft hij een bonus gekregen en ze zeggen dat hij, als hij een opleiding volgt, op een dag ploegbaas kan worden; ploegbaas, dat zou hem dichterbij zijn dromen brengen.

Zijn Cayenne, zijn flatscreen, zijn horloge.

Wat mij betreft: mijn dromen zijn vervlogen.